

NYTÅRSTAFFEL I HOU 2023

Der var engang et ganske særligt selskab med en social og kulturel klangbund, og da det tillige var aldeles herligt og kun for herrer, fik det navnet Det Herrelige KulturSelskab. Stavet med stort K og stort S for at blive taget alvorligt af bedsteborgerne.

Alt var fryd og gammen - og selvom gammen er engelsk, så vidste alle i Dannevang, at det betød god og glad stemning og det var lige just, hvad der var. Selskabet var nemlig aldeles blottet for politik, polemik, brok og klagesang.

Hos Paven i Rom kendtes det som Nobilis Masculum Societatis Culturae. Og så eksklusivt var det, at alle blev betitlet æresmedlem.

Ingen over, ingen under men alle nok lidt til en side.

Rygtet om denne eksemplariske fryd og gammen fremkaldte så stor glæde hos hjemstavnsdigteren, Ding van Dang, at han straks ville delagtiggøre alle i kongeriget om dette fornøjelige selskab. Han var erfaren, gammel af årgang og vant til at tapetsere med ord og kunne skrive indgang og udgang elegant, yndigt, fyndigt og humoristisk.

Det fikser jeg inden solnedgang, nynnede han, inspireret af sit kendskab til humor på grønlandsk, Ka la lit Nu nat (*Kalaallit Nunaat*). Noget som Julemanden havde lært ham i en sommerferie på Grønland.

Humor på *Ka la lit Nu nat* hedder quarr-si-luni og betyder bobler og glæde, som stiger op fra dybet. Ikke en hvilken som helst glæde. Således ikke glæden ved dette eller hint. Men noget meget dybere: glæden i sig selv.

Om det ville han skrive et mageløst digt.

"Der var en gang", begyndte Ding van Dang,

men kom ikke videre. Gang på gang gik han i stå i en holmgang af modgang.

Tju bang nu bobler det vist i min øregang, sang han, Men nej. Digtet nægtede at trænge ind i hans sproglige irgang. Thi det ville bare ikke skrives.

Kling klang lød det så i Ding Dangs øresnegl. Han ihukom H. C. Andersen-eventyret "Klokken":

Et hold konfirmander, en kongesøn og en fattig dreng hørte en dag en smuk og velsignet lyd som fra en kirkeklokke ude i skoven.

Alle drog begejstrede afsted for at finde klokken med den underskønne lyd, men kun kongesønnen og en fattige dreng var så tændt på ideen, at de, som de eneste, fortsatte gennem tjørnekrat og rev sig til blods for at nå målet.

Først i gåsegang, så i hver sin stikmodsatte retning. Alligevel mødtes de under himmelske toner lige over deres hoveder. Af lykke og glæde omfavnede de hinanden i solnedgangen.

Lyden var vidunderlig, klokken var usynlig.

Og pointen, ja der er selvfølgelig en pointe. For hvad er vigtigst:

***At se** klokken eller høre den eller opleve den.

***At se** Det Herrelige KulturSelskab - eller opleve det.

Digtet ville ikke digtes og blev i stedet til et eventyr, og det var ikke så ringe, for 28 gange rimede det på Ding van Dang og Dannevang.

Og 28 er lige så meget som alle alfabetets minuskler, og majuskler, der står æresvagt fra **a til å**, når vi synger Nationalsangen, Dejlig er den himmelblå eller børnesangen **"28 skal der stå"**.

Godt Nytår

Jørgen Søes Hejlsvig